

Svajonų
ROMANAI

CHRISTY
MCKELLEN

MAŽYTĖS
KARŠTOS
PASLAPTYS 3

Sulaužyti
pažadai

Knygute.lt

Christy Mckellen

**SULAUŽYTI
PAŽADAI**

Trijų knygų serija
„Mažytės karštos paslaptys“
Trečia knyga

Versta iš Christy McKellen, *She Devil*, 2019

© Christy McKellen, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Emilija Grigulaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Ana Gorbatova, knygos viršelio dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0632-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Eiprilē

Seksas nēra nei meilē, nei santykiai, tai – galia ir valdžia.

Štai ką man pavyko suprasti per pastaruosius dešimt metų.

Na gerai, sutinku, jis gali būti reikalingas dauginimosi ir giminės pratęsimo tikslams (mano tėvo atveju – apsirūpinti galingos verslo imperijos paveldėtoju); žinau, kai kurie žmonės mano užsiimantys seksu dėl malonumo, bet, patikėkite manimi, iš tikrųjų tai seksas yra tik įrankis, kuriuo mes naudojames, stengdamiesi paveikti vienas kitą.

Taip, tai, ką žmonės kalba apie mane (kai sakau „žmonės“, turiu omenyje konkretų žmogų, Džeimį de Montfortą), yra tiesa: aš esu tikra kalė.

Nes privalau tokia būti.

„Kieta kaip vinis“, – dažnai girdžiu šnabždant man už nugaros.

Man tai patinka.

Vinys – naudingi, netgi itin svarbūs daiktai.

Pastatai be jų sugriūtų.

„Šalta it poliarinio lokio subinė“ – tokį palyginimą nelabai mėgstu.

Tačiau jei nebūčiau išsiugdžiusi gebėjimo nesiklausyti, ką žmonės apie mane kalba, niekada nebūčiau tapusi tėvo tarptautinės korporacijos *DH Worldwide* generaline direktore.

Šį kartą sakydama „žmonės“ neturiu omenyje Džeimio de Montforto, nes, deja, visada žinojau, kokia jo nuomonė apie mane. Tik pamiršiu, kad nuo tada, kai mirė mama ir aš buvau priversta (dideliam savo sesers Majos pasipiktinimui) imtis šeimos matronos vaidmens, mano santykiai su Džeimi visišškai pašlijo.

Kitaip nė būti negalėjo.

Negalėjau jam pasakyti, kodėl trečius metus studijuodama Šv. Andriejaus universitete iš tikrųjų nutraukiau mudviejų aštuoniolika mėnesių trukusį ryšį, o jis dėl to buvo apie mane pačios blogiausios nuomonės... ir pasistengė, kad ją sužinotų kuo daugiau mūsų pažįstamų.

Nieko čia tokio. Taip ir turėjo būti. Mums abiem tai tik į naudą.

Jeigu būčiau pasakiusi Džeimiui, kodėl buvau priversta taip pasielgti, jį tai būtų sužlugdę. Mane taip pat.

Nes aš jį mylėjau.

Bet jau nebemyliu. Lioviausi mylėjusi dėl blogo jo elgesio su manimi.

Deja, mes ir toliau sukiojomės tuose pačiuose visuomenės sluoksniuose, o jis niekada nepraleisdavo progos parodyti, kad manęs negerbia.

Pavyzdžiui, vakar vakare.

Vakar vakaras, išskyrus pačią pabaigą, žadėjo būti visai kitoks, nei paprastai. Tiesą sakant, kai pagalvoju, tai dabar man sunku patikėti, jog taip buvo iš tikrųjų. Labai panašu į sapną – arba į košmarą, priklausomai nuo to, kaip pažiūrėsi.

Labdaros vakare, kurį surengė mano verslo partnerio žmona, geraširdė moteris, norėdama surinkti pinigų vaikų prieglaudai, sutikau dalyvauti paskutinę minutę, kai sužlugo mano susitikimas Romoje ir aš susigriebiau neturinti ko veikti.

Štai kodėl nė nenujaučiau, kad to renginio vedėjas bus Džeimis de Montfortas.

Pakviesti pasaulinio garso buvusią teniso žvaigždę vesti renginio buvo gudrus ėjimas, iš svečių reakcijos į pataikūniškas jų numylėtinio kalbas buvo aišku, kad į aukų dėžutes sukris

solidi suma.

Iš savo vietos salės gale galėjau apžiūrėti Džeimį, nejausdama įprasto troškimo nusigręžti.

Nenoromis turėjau pripažinti, jog atrodė jis gerai. Tiesą sakant, labai gerai. Netgi smokin-gas neįstengė užmaskuoti šio vyro sportiško sudėjimo. Jau tada, kai jis buvo vos įžengęs į trečią dešimtį ir aš gerai jį pažinojau, Džeimio kūnas buvo nuostabus. Sakydama, kad „gerai jį pažinojau“, turėjau omenyje, jog tada reguliariai matydavau jį nuoga.

Norėdama sukliudyti savo kūnui reaguoti į tuos prisiminimus, stengiausi apžiūrėti Džeimį beaistriu žvilgsniu. Nuo tada, kai mačiau jį pastarąjį kartą kiek daugiau nei prieš du mėnesius, rusvus plaukus Džeimis buvo užsiauginęs truputį ilgesnius, dabar jie garbiniavosi jam ant sprando ir netvarkingomis sruogomis krito ant kaktos. Prisiminiau, kaip jis nešiojo plaukus anuomet, kai mudu susitikinėjome: pasisukęs į mane pasižiūrėti nusibraukdavo kirpčius nuo ryškiai mėlynų akių. Tas judesys visada įžiebzdavo manyje aistrą, tačiau kodėl taip nutikdavo, žodžiais paaiškinti nesugebėjau.

Tą vakarą labai krito į akį jo ryškūs skruosti-

kauliai, nes Džeimis buvo švariai nusiskutęs, tikriausiai kuriam laikui atsisveikinęs su šeriukais, kuriais puikuodavosi reklamuodamas savo vardo sportinių drabužių liniją.

Džeimis puikiai žinojo, koks yra patrauklus, todėl manęs nestebino, kad nesivaržydamas naudojosi savo išvaizda pinigams uždirbti.

Pasipūtęs savimyla.

Man regis, kaip tik todėl jis ir nepatikėjo, negana to, siaubingai užsiuto, kai mūsų santykiams pasakiau „stop“. Džeimis negalėjo patikėti, kad man pakako įžūlumo atstumti tokį *išskirtinį* vyruką kaip jis.

Tačiau aš atstūmiau. Ir nesigailiu dėl tokio sprendimo. Netgi dabar, praėjus dešimčiai metų. Ypač matydama jį begėdiškai flirtuojant su kiekviena be palydovo atėjusia moterimi salėje, netgi su tomis, kurias, žinau, jau buvo įsiviliojęs į savo lovą (galėčiau pridurti, kad tarp jų yra ir kai kurios mano draugės), tačiau mane jis vis dar laiko šlykščia padugne.

Na, man tai nerūpi.

Tikrai.

Ironiška, bet taip jau nutiko, kad ši mintis sukosi mano galvoje, kai dama, sėdinti man iš kairės (manau, organizatorės gera draugė),

pasilenkė prie manęs ir sušnibždėjo:

- Ar girdėjote apie Klifą, Džeimio de Montforto tėvą?

Vien išgirdus šį vardą man per nugarą perbėgo šiurpuliai.

- Negirdėjau, - kažkaip pavyko išstarti, nors atrodė, kad mano burna prikimšta akmenų.

Mano kompanionė liūdnai papurtė galvą, jos didelės akys buvo sklidinios užuojautos.

- Jis patyrė dar vieną širdies priepuolį ir prieš kelias dienas pasimirė. Džeimį, žinoma, ši nelaimė pribloškė, tačiau jis pasiryžo vis tiek ateiti ir vesti labdaros vakarą. - Ji linktelėjo galva į Džeimį, kuris didingai stovėjo ant scenos ir spaudė ranką vaikų prieglaudos direktoriui, o svečiai žiūrėdami į juos plojo. - Tas vyras - tikras didvyris! - sušuko ji, perrėkdama aplo-dismentus, jos akys spindėjo iš susižavėjimo.

Įstengiau tik šyptelėti, pulsas tvinksnėjo man smilkiniuose, skrandis apsvirtė kūlio.

Vadinasi, Klifas mirė. O Džeimis vis tiek pasirodė šiame renginyje. To niekaip negalėjau suprasti. Tėvą Džeimis dievino, ir nors nebėjaučiau jam šiltų jausmų, supratau, kaip jis dabar kenčia. Ši žinia užliejo mane skausmingais prisiminimais iš to laiko, kai per nelai-

mingą atsitikimą slidinėjimo kurorte žuvo mano mama, paskui staiga prisiminiau, koks buvo apėmęs siaubas sužinojus, kad vos prieš mėnesį tėvas patyrė automobilio avariją, galėjusią jam pasibaigti mirtimi.

Taip, aš gerai žinojau, kaip jautėsi Džeimis. Baugiai vienišas.

Ypač todėl, kad buvo likęs vienintelis de Montfortas. Paskutinis savo giminės atstovas.

Mane apėmęs jausmas buvo labai panašus į ilgą (be abejo, sukeltas mano pačios skausmingų prisiminimų), todėl atsiprašiau ir svirduliuodama išėjau iš salės mažumėlę atsikvėpti. Ketinau eiti į damų kambarį, bet paaiškėjo, kad tokį tikslą turi nemažai moterų, išsirikiavusių į eilę prieš mane, tad pasukau į artimiausią kabinetą, kuris, mano laimei, buvo tuščias. Nesivarginau įjungti šviesos, nuskubėjau tiesiai prie lango, jį atvėriau ir vėsaus vakaro oro banga plūstelėjo į veidą.

Mano širdis daužėsi taip, tarsi visu greičiu būčiau nubėgusi kokią mylią, o kūnas net zvimbė iš įtampos.

Kliffas *mirė*.

Kažin ar mano tėvas tai žinojo, o jeigu žinojo, kodėl man nepasakė?

Krūptelėjau, kai durys man už nugaros atsi-
vėrė ir kabinetą užliejo šviesa iš koridoriaus.

Sumirksėjau ir įsmeigiau žvilgsnį į tarpduryje
stovinčio aukšto plačiapečio vyro siluetą, ta-
čiau, prieš akims apsiprantant su šviesa ir iš-
vystant pažįstamus veido bruožus, jau žinojau,
kas jis.

- Labas vakaras, Džeimi, - pasisveikinau nu-
taisiusi kuo abejingesnį balsą. Nenorėjau, kad
jis pamatytų mane silpnumo akimirką. Žino-
jau: jeigu išsiduosiu, jis iškart ims mane klau-
sinėti. Vyliausi, jog įsitikinęs, kad esu čia vie-
na, Džeimis apsisuks ir pasišalins.

Tačiau jis nepasišalino.

- Eiprile, kaip keista aptikti tave čia, pasislė-
pusią tamsoje.

Pyktis sukaustė man stuburą nuo atsainiai
mestų jo žodžių.

- Išėjau minutėlę atsikvėpti. Salėje labai
tvanku, - ištariau abejingu balsu, nerodydama
emocijų, kad jis neturėtų prie ko prisikabinti ir
kuo greičiau išeitų pasibodėjęs.

Bet jis, žinoma, to nepadarė. Juk buvo Džei-
mis. Vyras, nepraleidžiantis progos mane pa-
kankinti.

Užuot pasitraukęs, jis uždarė duris paskui

save, vėl paskandindamas kambarį prieblandoje, ir priėjo prie manęs, sustingusios palei langą.

Tą akimirką aš be galo džiaugiausi, kad kambaryje tamsu, o pro langą plūsta šaltas oras.

- Ar tyčia tam pasirinkai mano persirengimo kambarį? - pasiteiravo Džeimis. Gatvės žibintų šviesa krito jam ant veido, sušvelnindama bruožus.

- Maniau, kad jis laisvas. Nesupratau, jog skirtas tau, - atrėmiau jausdama, kaip iš nesmagumo dėl tokio nesusipratimo man dega skruostai.

- Tikrai? - jis aiškiai nepatikėjo.

Stojo nejauki tylą, o aš mėginau sugalvoti, kaip nukreipti nuo savęs Džeimio dėmesį.

- Girdėjau, mirė tavo tėvas. Labai užjaučiu, - pasakiau nusprendusi, kad galiu griebtis šios temos. Ji, be abejo, vis tiek netrukus būtų iškilusi. Džeimis manė, kad mano šeima atsakinga už viską, kas bloga nutiko jo tėvui, ir tikrai pasistengs mums suversti kaltę dėl jo širdies smūgio.

Jeigu jis žinotų tiesą...

Kambaryje stojo mirtina tylą, man pasirodė,

kad Džeimio veidu lyg ir perbėgo skausmo šėšėlis, tačiau prieblandoje nebuvo tuo tikra. Nuo tokios minties suspaudė paširdžius. Jau daug metų Džeimis man nerodė jokių kitų emocijų, tik pyktį.

- Sakai, girdėjai, - pagaliau ištarė jis.

- Taip, sužinojau ką tik, per vakarienę. Keista, kad neišgirdau apie tai anksčiau.

Jis nusivilko švarką ir numetė ant biuro kėdės atkaltės prie artimiausio rašomojo stalo.

- Na, mano tėvas nenorėjo, kad apie jo mirtį sklistų kalbos. Tavo šeima iš anksto pasistengė paskalomis apkartinti jam gyvenimą.

Man prireikė didelių pastangų nutylėti, tačiau kažkaip pavyko, nors, kaip paprastai tokiais atvejais, pasijutau užgauta. Džeimis taip nekalbėtų, jeigu žinotų, kaip stengiausi apsaugoti jį ir jo tėvą nuo paskalų. Ir nuo blogesnių dalykų.

- Jeigu jau apie tai prakalbome, girdėjau, kad neseniai tavo tėvas gulėjo ligoninėje, - tęsė Džeimis ir nusitraukęs peteliškę atsisegė viršutinę marškinių sagutę.

- Taip, praleido joje apie savaitę, tačiau dabar jau sveiksta namie, - išspaudžiau stengdamasi negalvoti, kaip mane trikdo ir jaudina,

kad jis taip atsainiai rengiasi mano akivaizdoje.

- Sakai, jis iš tikrųjų kurį laiką nedirbo? Ne-
maniau, jog kada nors sulauksiu tokios dienos.

Turėjau sutelkti visas jėgas, kad nesusikry-
žiuočiau rankų ant krūtinės.

- Tėtis ne toks stiprus, kad galėtų grįžti į biu-
rą. Tikriausiai dar porą mėnesių nesiims darbų.
Jis nuolat kenčia skausmus, o nuo skausmą
malšinančių vaistų būna apsiblausęs, negali
ilgesnį laiką susikaupti.

Džėmis linktelėjo, plaukai užkrito jam ant
akių. Stebėdama, kaip jis nusibraukia juos,
pajutau išdavikišką tvinkčiojimą tarp kojų.

- Vadinasi, jis pasiėmė pertraukėlę ir kurį
laiką nebeterorizuos savo darbuotojų? Jiems
veikiausiai labai palengvėjo. - Gręždamas ma-
ne žvilgsniu Džėmis pakreipė galvą. - O tu
nešvaistydama laiko perėmei jo pareigas? - Iš
jo sklindantis priešiškusas privertė mane įsi-
tempti.

- Aš šiuo metu einu generalinio direktoriaus
pareigas, jeigu tu tai turi omenyje, tačiau lai-
kau save teisinga ir prieinama viršininke.

- Tu? Prieinama? - Džėmis prunkštelėjo....